

Гуноҳи куштани Исо дар тӯли асрҳо ба гардани гурӯҳҳо ва ҳаракатҳои гуногуни динӣ гузошта шудааст. Ин масъала солҳои зиёд баҳс карда мешавад. Ба назар мерасад, ки ҳеҷ кас наметоҳад масъулиятро ба зимма гирад. Аз ҳамин сабаб баҳсҳо идома доранд. Баъзеҳо ҳатто бовар намеkunанд, ки Исо мурд. Аммо Китоби Муқаддас дар бораи маслӯб шудан ва марги Ё хабар медиҳад ва инчунин мегӯяд, ки Ё дар ҳамон ҳисме, ки маслӯб шуда буд, аз мурдагон эҳё гардид.

Вақте ки онҳо бори охир дар роҳ ба Ерусалим буданд, Ӯ боз ин ҳақиқатро ба онҳо гуфт. Дар Инҷили Матто 20:17–19 омадааст, ки Ӯ шогирдонашро ба каноре бурд, то дар бораи воқеаҳое, ки дар рӯзҳои наздик интизораш буданд, ба онҳо нақл кунад.

Дар ин пешгӯӣ Исо равшан нишон медиҳад, ки кадом ГУРҶҲОИ одамон дар марги ӯ иштирок хоҳанд дошт. Иҷозат диҳед онҳоро ба шумо муаррифӣ намоям.

Шогирдон гурӯҳи баргузида буданд. Дар ин матн гуфта мешавад, ки Исо дувоздаҳ шогирдро ба каноре бурд. Онҳо интихоб шуда буданд, то ҳамроҳи Ӯ бошанд.

Ин дувоздаҳ нафар барои Исо одамони махсус буданд. Ҷ онҳоро бо мақсади муайян интихоб карда буд, то ҳамроҳи Ӯ бошанд.

Онҳо гурӯҳи муттаҳид буданд ва ҳамеша якҷоя сафар мекарданд. Аз ин рӯ, дар ин ҳолат Исо метавонист онҳоро дар роҳ ба каноре барад ва ба онҳо нақл кунад, ки чӣ воқеаҳо рӯй хоҳанд дод. Онҳо дар роҳи Ерусалим буданд.

Баъдтар мо мефаҳмем, ки яке аз ҳамон шогирдоне, ки суханони Исоро шунида буд, ба Ё хиёнат кард. Ин хиёнат аз дохили гурӯҳи ҳуди шогирдон сар зад. Номии ӯ Яҳудиои Исқарьют буд, ки ба Ё хиёнат намуд.

Хиёнат кардан маънои бевафо будан, содиқ набудан ва хоин шуданро дорад.

Пас метавон гуфт, ки гурӯҳи аввалине, ки дар маслӯб шудани Исо саҳм доштанд, шогирдон буданд, зеро яке аз онҳо ба Ӯ хиёнат кард.

ЯХУДИЁН

Яҳудиён низ гурӯҳе буданд, ки дар марги Исо иштирок доштанд.

Дар ин ҷо Исо ба шогирдон мегӯяд, ки Ё ба дасти саркоҳинон ва китобдонон супурда хоҳад шуд. Инҳо аз байни халқи ҳуди Ё буданд.

Ба ёд оред, ки Исо аз як бокираи яҳудӣ таваллуд шуд. Номи ӯ Марям буд ва ӯ аз қабилаи Яҳудо буд. Ё дар Носира, деҳае дар қисми поёнии Ҷалил зиндагӣ мекард. Ин деҳа то имрӯз вучуд дорад.

Исо ҳамчун як яҳудӣ шинохта мешуд. Ё ба кунистҳои замони Худ мерафт ва дар кунистҳои саросари кишвар таълим медод. Форисиён ва китобдонон аксар вақт дар байни шунавандагони Ё ҳузур доштанд. Онҳо таълимоти Ёро мешуниданд ва барои гӯш кардани суҳанонаш аз пайи Ё мерафтанд.

Бисёр вақт онҳо кӯшиш мекарданд, ки ҳангоми таълим доданаш Ёро дар суҳанаш ба дом андозанд. Дар ҳолатҳои гуногун Ёро ба вайрон кардани рӯзи шанбе айбдор мекарданд, зеро Ё дар рӯзи шанбе беморонро шифо медод.

Китобдонон ва саркоҳиноне, ки дар ин ҷо зикр шудаанд, аз ҷумлаи диндортарин одамон ба ҳисоб мерафтанд. Исо ба шогирдонаш гуфт, ки онҳо Ёро ба марг маҳкум хоҳанд кард ва ба дасти ғайрияҳудиён хоҳанд супурд.

Пас, яҳудиён гурӯҳи дуҷома мебошанд, ки дар марги Исо саҳм доштанд. Роҳбарони яҳудӣ Ёро маҳкум карданд.

ҒАЙРИЯХУДИЁН

Ғайрияҳудиён гурӯҳи сеҷома буданд, ки дар марги Исо иштирок доштанд.

Ғайрияҳудиён касоне буданд, ки қудрати сиёсиро дар даст доштанд. Онҳо имон надоштанд ва ба бутҳо сачда мекарданд. Онҳо Худои ҳақиқиро парастид намекарданд. Онҳо ҳокимони он сарзамин буданд.

Ин ғайрияҳудиён румиён буданд, ки он сарзаминро забт карда, онро идора мекарданд. Ба ғайрияҳудиён ҳамаи ғайрияҳудиёне дохил мешуданд, ки дар Исроил зиндагӣ мекарданд.

Маҳз онҳо буданд, ки мувофиқи суҳанони Исо, ҳукми Ёро иҷро мекарданд. Сарбозон Ёро масҳара карданд, тозиёна заданд ва сипас маслӯб намуданд.

Вақте ки мо дар Инҷилҳо дар бораи воқеаи маслӯбшавӣ меҳонем, мебинем, ки пешгӯии Исо пурра иҷро шуд. Гурӯҳи сеҷома, яъне ғайрияҳудиён, воқеан Ёро маслӯб карданд.

Аз ин рӯ муҳим аст, ки мо ин тасвири ҳақиқиро аз суҳанони ҳуди Исо дарк кунем.

Ҳамин тавр, ин се гурӯҳ тамоми иштироккунандагонро дар бар мегиранд:

шогирдон, ки яке аз онҳо ба Ё хиёнат кард;

яҳудиён, ки саркоҳинон ва китобдононаш Ёро ба марг маҳкум карданд;

ғайрияхудиён, ки Ўро масхара карданд, тозиёна заданд ва маслӯб намуданд.

Акнун, дӯстам, бояд бигӯям, ки ҳар яки мо ба яке аз ин гурӯҳҳо тааллуқ дорем.

Ман меҳоҳам бо итминони комил бигӯям: ҳамаи мо барои марги Исо масъул ҳастем, зеро маҳз гуноҳҳои мо зарурати марги Ўро ба вуҷуд оварданд.

Шояд мо инро ҳамеша дарк накунем, аммо ман бояд бигӯям, ки ману шумо низ барои марги Исо масъул ҳастем. Саволи асосӣ на он аст, ки кӣ Ўро кушт, балки он аст, ки кӣ барои марги Ў масъул аст.

Ман аз ҷумлаи охири ин боб хеле шодам:

«Ва дар рӯзи сеюм эҳё хоҳад шуд».

Ин маънои онро дорад, ки Исо зинда аст. Ва мо интизори бозгашти Ў ба ҷаҳони Худ ҳастем!